

Υπουργῶν περιηγήσεις,
ὅπου εἶναι νὰ σαστίσης.

Καὶ εἶπε ὁ Βουλπιώτης ὁ τῆς Δικαιοσύνης
πρὸς τοὺς ἐληλυθότας καραβοτσακισμένους:
ὦ τέκνα δυστυχίας καὶ οἴκτου καὶ ὀδύνης,
ὦ προσφιλεῖς πολῖται δεινοπαθοῦντος γένους,
ὦ σεῖς ἀπελπισμένοι ἐκ τοῦ σεισμοῦ παθόντες
καὶ σεῖς οἱ πληγωθέντες καὶ οἱ ἀποθανόντες.

«Τῆς προσφιλοῦς πατρίδος ἀφῆκα τὸ συμφέρον
κι' ἦλθα ἐδῶ εἰς ὅλους παρηγορίαν φέρων,
εἰς τοὺς ἀστέγους στέγας πολλὰς ἐκ ναστοχάρτων,
εἰς τοὺς γυμνοὺς κουβέرتας, εἰς τοὺς πεινῶντας ἄρτον,
εἰς τὰς οἰκογενεῖας τῶν πτωχευσάντων χρῆμα,
μοτὸν ἵστους πληγωθέντας, εἰς τοὺς θανόντας μνήμα.

«Ἐκ Πειραιῶς σᾶς ἦλθα μὲ πρῶτον κατ' εὐθείας,
τῆς πρωτευούσης φέρων τὰς τόσας συμπαθείας
κι' ἔρχομαι ἐδῶ ἐν μέσῳ καταστροφῶν καὶ θρήνων,
καθὼς καὶ εἰς τὸν Νῶε τὸ ἄσπρο περιστέρι,
ὅπου μετὰ τὸν πάλαι κατακλυσμὸν ἐκείνον
τὸν κλάδον τῆς ἐλαίας ἐπῆγε νὰ τοῦ φέρῃ.

«Φέρω λοιπὸν πρὸς ὅλα τὰ θύματα τῆς μοίρας
τὸ χρῆμα τοῦ πλουσίου, τὸν ὄβολον τῆς χήρας,
γαλέταις, παξιμάδια καὶ ὄργανα φρικώδη,
Νοσοκομεῖον ὅλον μὲ πάντα τὰ χρειώδη
καὶ ἰατροὺς χειρουργοὺς νὰ κόψουν καὶ νὰ ράψουν
καὶ δημοσιογράφους τὰ πάθη σας νὰ γράψουν.

«Πτωχέ καὶ πεινασμένε, ἰδοὺ ψωμί καὶ χρῆμα
καὶ σὺ, δυστυχισμένε, ὅπου δὲν ἔχεις κτῆμα,
ἐκ τῶν χειρῶν μου λάβε ναστόχαρτον ὀλίγον
καὶ νέον οἶκον κτίσε τοὺς στεναγμούς σου πνίγων.
Νά! ροῦχα, ρακενδύτα, σὺ δέ, καλῆρο-σακκάτη,
τὸν κράββατόν σου ἄρον εὐθύς καὶ περιπάτει.

«Ἄς μὴ σεισθῆ καὶ πάλιν τὸ ἔδαφος μὲ κρότον
κι' ἄς ἐπανέλθουν ὅλα ἡστάτοις καὶ βὸ τὸ πρῶτον.
Ἄλλ' ἂν σεισθοῦν ἐκ νέου τῆς γῆς σας τὰ ἔδαφη,
ἐγὼ καὶ πάλιν πρῶτος ἐδῶ θὰ τὰ πρυμνίσω
καὶ μετ' ἐμοῦ χειρουργοὶ καὶ δημοσιογράφοι
καὶ τότε ὅπως τώρα θὰ σᾶς παρηγορήσω.

«Ὅποταν δὲ παρέλθουν τὰ θλιβερά συμβάντα,
θὰ σὰς παρακαλέσω νὰ μ' ἐνθυμῆσθε πάντα'
ἂν δέ, ὡ συμπολίται, κανένας ἐξ ὑμῶν
εἰς τῆς Εὐρυτανίας ἀνήκη τὸν Νομόν,
τὰς τόσας μου θυσίας ἰδῶν τε καὶ ἀκούσας,
ἂς μὴ μὲ λησμονήσῃ κί' εἰς ἐκλογὰς μελλούσας.

«Καὶ ταῦτα οὕτως ἔχουν, πλὴν νὰ μὲ συγχωρῆτε,
εἰὰν πολλὰ σὰς λέγω, φερέοικοι Σκηνῖται.
Ὁ λόγος μου πιστεύω πῶς σὰς ἀνακουφίζει
κί' εἶναι ἀνάγκη τῶρα τὴν γλώσσαν μου νὰ λύσω,
διότι ὁ καθεὶς σας βεβαίως θὰ γνωρίζῃ
πῶς εἶχα δύο χρόνους σχεδὸν νὰ ὀμιλήσω.

Ὁ λόγος τοῦ Μανέτα,
μ' ὀλίγα λόγια σκέτα.

Καὶ εἶπέ κί' ὁ Μανέτας ὁ ἐπὶ τῆς Παιδείας:
«Κί' ἐγὼ σὰς συλλυπούμαι ἐξ ὅλης μου καρδίας
καὶ σπεύδω ἐκ τῶν πρώτων ἐδῶ νὰ σὰς συνδράμω
κί' εἰπέτε μου τί πρέπει πρὸς χάριν σας νὰ κάμω.
Πραγματικῶς συνέβη ἐκεῖνος ὁ σεισμός
καὶ ἦλθε εἰς τὴν γῆν σας Κυρίου χαλασμός;

«Δὲν ἔμειν' ἕνα σπῆτι ὀρθὸ σ' αὐτὰ τὰ μέρη;
ποῖος εἶνε δίχως πόδι, ποῖος εἶναι δίχως χέρι;
ἂς ἔλθῃ ἐμπροστά μου, ἂν θέλῃ νὰ πιστεύσω
κί' ἐγὼ τὰ τραύματά του εὐθὺς θὰ θεραπεύσω.
Τίς εἶναι ὁ πτωχεύσας, τίς εἶναι ὁ πεινῶν,
τίς δὲ ὁ πληγωμένος καὶ ὁ ἀποθανών;

«Νομίζω πῶς δὲν πρέπει κανεὶς νὰ μουρμουρίζῃ,
ἀφοῦ μὲ τοὺς παθόντας συμπάσχομεν κί' ἡμεῖς
κί' αὐτὸ σὰς βεβαιῶνω καλλίτερον ἀξίζει
ἀντὶ χρημάτων, ξύλων καὶ πάσης συνδρομῆς.
Συμπάθεια τοιαύτη καὶ τόσα πῆγαιν' ἔλα
μικρὸν δὲν εἶναι πρᾶγμα, δὲν εἶναι παιῖξε γέλα.

«Καὶ Ὑπουργοὶ ἀκόμη σ' αὐτὰς τὰς περιστάσεις
περιφρονοῦν γενναίως τὸν σάλον τῆς θαλάσσης,
ἀφίνουν κατὰ μέρος ρουσφέτια κί' ὑποσχέσεις,
διορισμούς καὶ παύσεις καὶ τόσας μεταθέσεις
καὶ ταξειδεύουν τῶρα πρὸς χάριν σας καὶ μόνον,
εἰς τῶν συμπολιτῶν των συμπάσχοντες τὸν πόνον.

«Εἰς τόσας δὲν ἀρκεῖσθε μεγάλας συμπαθείας,
πληνθέστε ἀκόμη καὶ ἄλλας βοηθείας;
Μὰ τάχα ποῖος εἰξεύρει ἂν μὲ σεισμόν κανένα
δὲν εὐρεθοῦν σὰν πρῶτα τὰ σπῆτριά σας κτισμένα
κί' ἴσως αὐτὸ τὸ θαῦμα ὁ Ὑψιστος σὰς κάμῃ,
χωρὶς ἐγὼ ἢ ἄλλος κανένας νὰ συνδράμῃ.

«Μὲ τὴν γλυκεῖαν ταύτην κί' εὐφρόσυνον ἐλπίδα
ἀφίνω, συμπολίται, τὰς πόλεις τῶν παθόντων,
ἀφοῦ ἐκ τοῦ πλησίον τὰ βάσανά σας εἶδα
καὶ ἤκουσα τοὺς στόνους τῶν νέων καὶ γερόντων.
Ναὶ μὲν κί' ἐγὼ λυπούμαι γιὰ τὸ πολὺ σας χάλι,
ἄλλ' ὅμως μὲ προσμένουν δασκάλαις καὶ δασκάλοι.»

Ταῦτα λοιπὸν εἰπόντων Μανέτα καὶ Βουλπιώτη,
κατέλαυσαν οἱ θρηνοὶ καὶ τῶν σεισμῶν οἱ κρότοι,
κί' ἀμέσως κάθε σπῆτι ποῦ ἦταν γκρεμισμένο
εὐρέθη ὅπως πρῶτα ἴστη θέσι του βαλμένο,
πρὸς δόξαν τοῦ Ὑψίστου κί' αἰδίων τιμῆν
Βουλπιώτη καὶ Μανέτα καὶ ὄλων μας... Ἀμήν!

Κραπότηκιν συμβουλαί,
δι' ὄλους μας καλάί.

Ἡ πρὸς τοὺς Νέους Ἐκκλησίαις, βιβλίον ἐκ
[τῶν πρώτων,
κατὰ πιστὴν μετάφρασιν τοῦ Πλάτωνος Δρακούλη,
πλήρες γενναίων ἰδεῶν καὶ ὄχι ἀλλοκότων,
ὅπου μ' αὐτὰς οἱ ἄνθρωποι δὲν ζοῦν κτηνώδεις δοῦλοι.
Κί' ἂν γίνουν πρᾶγμα ποτέ, ἢ ἀνθρωπότης ὀλη
τῶν Χερουβείμ καὶ Σεραφεὶμ θὰ εἶναι περιβόλι.

Ἐνα καλὸν βιβλίον,
πρὸς χρῆσιν τῶν Σχολειῶν.

Ἐτοῦ Σπύρου Κουσουλίνου τὸ βιβλιοπωλεῖον,
ποῦ τώρα ἴστους Ἀγίους ἐπῆγε Θεοδώρους,
τῆς Φυσιογνωσίας θὰ εὐρετε βιβλίον
εἰς τόμους δὲ μ' εἰκόνας πολλὰς καὶ διαφόρους.
Γιαννόπουλος δὲ εἶναι ὁ συγγραφεὺς αὐτῆς
καὶ γί' ἄλλα του βιβλία γνωστὸς Καθηγητής.

Καὶ μερικά,
θεατρικά.

Στεφάνου τὸν νεώτατον καὶ ὁ Ρωμηὸς συγχαίρει
γιὰ τὴν πιστὴν μετάφρασιν Ξανθίππης τῆς τρελλῆς,
ἐλπίζει δὲ πῶς μιά φορά κί' ἀπ' τὸ ἴδιό του χέρι
θὰ ἔβγουν στίχοι κάλλιστοι κί' εἰς ὄλα ἐντελεῖς.

Πλὴν ἀρκετὰ ἐπέτυχε κί' ὑπὸ τῶν διδασκάντων,
ἰδίως διεκρίθησαν Σωκράτης καὶ Ξανθίππη
καὶ ὁ Στεφάνου ἴστην σκητὴν ἐφάνη τέλος πάντων
μικρὸς μικρὸς καὶ κίτρινος ἀπὸ τὸ καρδιοχτύπι.

Καὶ νῦν εἰς γινῶσιν φέρομεν ἀναγνωστῶν καὶ φίλων
πῶς τοῦ Ρωμηοῦ τὰ σύνορα θ' ἀλλάξουν σ' ἄλλο φύλλον,
διότι καὶ ὁ καφφενὲς αὐτὸς τῶν «Εὐφρονοῦντων»,
ἐκείνων τῶν νυχθημερόν δι' ὄλα συζητούντων,
μετεκομίσθη κατ' αὐτὰς ἀπὸ τῆς γειτονιάς μας
καὶ δὲν ἀνήκει ὅπως πρὶν ἴστην Περιφέρειά μας.

Τοῦ Ὑψίστου μας τὸ γραφεῖο — μέσα στὸ τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — κί' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτεῶν — μ' ἕνα κάποιον Φαρμακεῖον,

Καφφενέτων «Εὐφρονοῦντων» — νόκτα ἴμερα συζητούντων
μὲ μπακάληδες καμπόσους, — πατζατζήδες ἄλλους τόσους
μ' οὐρητήρια, σαντούρια — καὶ μὲ μάνδρα μὲ γατδούρια